

На одному подиху прочитав цю дивовижну, не зовсім звичайного формату книжечку і спішу поділитися з читачами своєю радістю: Микола Тимчак, викладач Дубнівського культосвітнього училища, і його перша поетична збірка «Співаниця» внесли свіжий струмінь у царину сучасної української поезії.

У вступному слові до книги відомий український поет Іван Драч пише:

«Радую повнота, сприймання світу, повногосло- сьвіту розкривається на весь обшир молодих грудей. Палітра справді — така щедра, але вже вивірена. Зайвини мало, слова знають своє місце». Отож, перегорнімо, чита- чу, цю невелику за обся- гом та глибоку за змістом книжчину, цей згусток думки, болю та любові до

всього сущого на землі».

Вже в першому вірші «Дай руку» поет закликає нас пильніше берегти довколишній світ, жити його турботами і печалями.

Дай руку! Над ріками плачуть, як діти,
джерела.

Дай руку! Лелека повис
на дротах.

І ця його невгасима все- перемагаюча любов до рідної природи, до наймен- ших її представників є до- мінуючою в багатьох тво- рах збірки.

Найніжніших струн ду- ши торкаються такі вірші, як «Дума про криниці», «Босоноге серце», «Я, синку, принесу тобі кали- ни», «Благословіть мене, мамо і тату».

Цілу гаму почуттів ви- кликає вірш «Лісниця», що розповідає про яблу- ню-дичку, яка нічийною виросла на межі та попри

* КНИГИ НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ

ОДКРОВЕННЯ ДУШІ

всю свою начебто непот- рібність все ж стала ко- рисною людям:

...Хтось уже в коші
зібрав її пахучі

падалиці.
А то газдиня натягла

шнурки
Від неї до шляхетної
черешні...

А там глядиш:
сідельце з дощент
Мотузками вчепилося
за плечі...

Ось так і росте яблуня, радіючи тому, що люди її не забувають, що вона стала їм необхідною.

І, як філософський вис-

новок всього вище сказа- ного, звучить заключна строфа вірша:

Дерева поміж нами —
не чужі,

А родаки німотні
і терплячі.

Зрости б хоч так,
як дичка на межі,
І всохнути од гойдалки
дитячої.

В багатьох творах книж- ки незримо присутній світлий і неповторний об- раз поетової матері. Від- чувається, що мати є натх- ненником його і порадни- ком, лікарем і суддею.

Що не вірш — то ви-

бух одкровення, оголено- го відчуття болю і краси, спалах поезії вищого га- тунку.

Хтось нашптує серце
взути в постолі або
в черевики.

«Проживеш, — каже, —
дурню, довше,
Хай у клітці грудей
сидить».

Босоноге моє, раниме,
я щасливий, бо світ
великий

Хоч краплиною свого
болю не в собі,
а в тобі болить.

В іншому вірші поет
ззнається:

Я відпокутую
не молитвами —
любов'ю...

Отож, такий він і є — земний, відкритий усім тривогам і трагедіям ХХ віку, чутливий до людсь- ких нещастя, бо знає, як сам висловився, «де зем- лі болить».

Куди всадила
лодію всієї збірки
думливу, поетич-
ним серпанком
чуєш, як оживають
кі і непрості пудри
нашого сьогодення
ві болять болі Чорні
і страждання суціль-
невої гілки, його
і те, що ми наново
поправної шкоди не

А тому й лігати
напір сповнені турби
все живе слова:

Ми мусимо, світе,
мусимо стати
І вірши поетові
кожному його слову
слово це — виважене
шліфоване, вистра-

І. КАТИ
член правління облас-
ної організації Добро-
ного товариства
телів книги УРСР

М. ДУ

вч